

прави. После много размишления, азъ се решихъ да изпроводя особенъ човѣкъ въ Свищовъ, за да разпита що става въ Бѣлградъ. Нашиятъ човѣкъ отиде, но следъ нѣколко време се върна назадъ и извести ни, че Бѣлградската буна се е помирила вече. Когато чухъ това известие, то насмалко щѣхъ да полудѣя. Ние очаквахме тая буна въ продължението на толкова години, а тя не можа да просъществува барѣмъ една недѣля! Какво да се прави? Нашето положение бѣше незавидно, защото множество българи бѣха напустнали работитѣ си и изпродали бѣха имането си. Нашиятъ човѣкъ ми донесе писмо и отъ Раковски. Раковски ми пишеше така: „Ако не сте се повдигнали, то пазете да се не побуни нѣкой градъ или нѣкое село, защото изъ Сърбия нѣма нищо да бжде. Сърбитѣ се помириха съ турцитѣ“.

Трѣбва да забележа и това, че въ онова време погинаха множество наши хорица. Разбира се, че и азъ трѣбваше да се поскрия нѣкъде и да захвана изново да чакамъ „отъ азъ-буки“! Поведохъ пакъ четата си и заведохъ я на Стара планина. Момчетата бѣха въ отчаяние и захванаха да работятъ не отъ все сърдце. Какво трѣбваше да правя? Намислихъ да ударя пощата и да ги удовлетвори баремъ съ пари. За тая целъ ние отидохме между селата Жеравна и Ичера и запрѣхме се на планината, която се нарича Кобиличница. Когато преминуваше пощата, то ние ударихме конетѣ, татаринтѣ се рани, а сейменитѣ побѣгнаха. После това произшествие момчетата бѣха задоволни; но ние трѣбваше да се криеме цѣли два месеца, защото потеритѣ бѣха твърде строги.

Настана пакъ есенъ. Момчетатѣ ми явиха, че не желаятъ вече да зимуватъ на планината,